

Ein túr í vistfrøðiliga samfelagnum Dyssekilde

- MANN NYTIST IKKI AT KEÐA SEG HER

Dyssekilde er eitt stað í Danmark, har mann heilsar uppá sín granna, har børnini renna frítt runt, har húsini eru sjálgjörd, og har vistfrøðin, burðardygdin og felagsskapurin verða sett í hásæti. Millum fólkinum, ið hava ein gerandisdag her, eru nakrir føroyingar. Ein teirra er Louise Lindenskov

PÆTUR HJALMAR EVENSSON

I lokalu heilsubúðini stendur Louise Lindenskov og avgreiðir dagsins síðstu viðskiftafólk, áðrenn hon skal heinta dótur sínar í barnagarðinum og skúlanum klokkan 15. Handilin hevur eitt stórt úrval av nøtum, frukt og grønum í leysvekt, og niður úr loftinum hanga dreymafangar og pappageykaleikutoy, meðan veggurin er prýddur við litríkum t-shirtum.

Millum vistfrøðiliga maisgrýnini og heilsufaldararnar á einari hill hongur ein skriftrulla við vísdomsordum frá Dalai Lama við heitinum “The Meaning of Life”. Prátið millum Louise og kundarnar hinumegin hillina gongur um eina grillveitslu, sum skal vera seinni í kvöld. Allar síðsti kundin fortelur Louise, at henni nýtist ikki fara eftir dóttirini í barnagarðinum í dag, tí hon og dóttir hansara høvdu fylgst heim at spæla fyri løtu síðani.

Vit eru stódd í einum staði norðast í Sælandi í Danmark, har mann heilsar uppá sín granna, har børnini renna frítt runt, har húsini

eru sjálgjörd við hvør sínari persónligheit, og har vistfrøðin og burðardygdin verða sett í hásæti. Staðið kallast Dyssekilde og er eitt vistfrøðiligt býarsamfelag í lítlu bygdini Torup.

Alt byrjaði fyri 30 árum síðani, tá nakrar eldsálir høvdu ein dreyum um at skapa eitt vistfrøðiligt og burðardygt býarsamfelag uttan fyri meldrið í stóra Keypmannahavn. Í dag búgva umleið 200 fólk í Dyssekilde, og saman við hinum umleið 100 íbúgvunum í Torup liva tey eitt lív við einari felags vísið um, at tað góða lívið er grundað á samveru, virðing, vistfrøði, burðardygd og tolsemi.

Her keðir mann seg ikki

Í góðveðrinum kemur Louise Lindenskov út gjøgnum bakdyrnar í handlinum við sínari svørtu súkklu, sum hevur eina stóra reyða ringiklokku við hvítum prikkum á. Á veg til skúlan at heinta dóttur sína, greiðir hon frá, hvussu Dyssekilde er serligt í mun til onnur stöð.

- Mær dámar væl at búgva í felagsskapi, og eg gangi høgt upp í vistfrøði og burðardygd. Tað sermerkir hugburðin hjá teimum

flestu, sum búgva her. Harafrat er hetta eisini eitt upplagt og gott stað hjá børnunum at vaksa upp í, sigur Louise við einum bláreyðum bandana-turriklæði á høvðinum.

Dyssekilde er samansett av húsum úr náttúruvinarligum tilfari, har einki av húsunum líkist nøkrum øðrum húsum hvørki í skapi ella liti, og serliga eru tað gandakendu hobba-húsini, sum seta ein serligan ævintýriligan dám á staðið. Har er allatíð okkurt at hyggja eftir ella onkur, sum sigur hey, ímeðan tey lúka í havanum ella slappa av í einum av mongu heingikoyggjunum á staðnum.

- Her hendir í øllum førum øgiliga nógv. Tey lokalu skipa regluliga fyri tiltøkum, so her er altíð okkurt at gera og fara til. Mann nýtist so ikki at keða seg her, sigur Louise Lindenskov, sum eftir hondini kennir tey flestu í bygdini.

Tá Louise fekk møguleikan at leiga eini hús í Dyssekilde, flutti hon úr Føroyum og til vistfrøðiliga býin, hon so leingi hevði droynt um. Stutt aftaná keypti hon hús í Torup og fekk arbeiði í lokala heilsukosthandlinum í Dyssekilde.

Komin til skúlagarðin steðgar ein maður við stráhatti á og heilsar

uppá við sínum tveimum synum í laðsúkkkluni.

- Koma tit oman í Pilen seinni? spyr Louise aftaná synirnir hjá manninum hava sagt, hvussu smart síðuspeglið á súkklu hennara er, og at pápi teirra eisini skuldi fingið sær eitt líknandi síðuspegl.

Í “Pilen” verður grillveitslan seinni, men hesir triggir ætla sær ikki við hesaferð.

- Kunnu tit hava tað deiligt... sigur maðurin við stráhattinum og verður avloystur av lærarinnuni, sum kemur yvir at prátta við Louise um, hvussu tað hevur gingist dóttirini í skúlanum í dag.

Sama nærvera sum í Føroyum

- Dyssekilde minnir meg onkursvegna øgiliga nógv um at vera í Føroyum. Um eg gangi ein túr gjøgnum býin, so kenni eg næstan øll, bæði børn og vaksin. Vit eru

rættiliga sosial, so um mann ikki tímir at vera sosialur, er tað ringt at goyma seg her, sigur Louise Lindenskov.

Hon meinar, at mann sum íbúgvi í einum vistsamfelag er partur av nøkrum størri. Fólk leggja í hvønn annan, eru ikki bangin fyri at forstýra og eru altíð klár til eitt prát á gøtuni.

- Um eg skal heimanífrá og oman í heilsukosthandilin, má eg velja, hvønn veg eg fari, alt eftir hvussu góða tíð eg havi. Tí um eg gangi mitt gjøgnum vistbýin, so er tað ógjørlegt ikki at mæta onkrum, sum steðgar mær til eitt prát. Í Keypmannahavn er mann hinvegin meira anonymur og er ein av fleiri, sigur Louise.

So seint sum í síðstu viku høvdu hon og ein vinkona flent eftir paradoksinum, at tað í Dyssekilde næstan er meira vanligt at ganga inn til hvønn annan, enn tað er í Føroyum.

